

[Holger Eriksen.]

Man kan diskutere, om man skal inddrage værdistigningen fra vurderingen i 1950 eller fra den kommende vurdering i år. Det af det ærede medlem hr. Oluf Pedersen m. fl. fremsatte lovforslag holder på det første. Jeg indrømmer, at der er penge i det, mange penge, og jeg indrømmer også, at der med den angivne undtagelse, nemlig de tilfælde, hvor ejerskifte har fundet sted, vil være en vis rimelighed i det. Det vil imidlertid blive mødt med det modargument, at de pågældende grundejere hidtil kun har været interesseret i at slippe så billigt som muligt. Derfor har de klaget, når vurderingen efter deres mening var for høj, men aldrig, når den var for lav, og derfor behøver vurderingsprisen ikke at svare til værdien. Dette synspunkt kan ikke helt afvises. Der er formodentlig heller ikke tvivl om, at det ville medføre store tekniske vanskeligheder, hvis man skulle lade loven få tilbagevirkende kraft fra 1950, da vi havde den sidste vurdering.

I det fremsatte regeringsforslag er ikke medtaget de tilfælde, hvor grundværdierne opædes, f. eks. ved at der udgraves teglværksler eller sand til cementfabrikker. Det må man se nærmere på. Det er muligt, at det er nødvendigt, at man indfører den bestemmelse, der findes i kommissionsforslaget.

Fra loven om grundstigningsskyld er bevaret bestemmelsen om, at der i de tilfælde, hvor bygningsværdien opædes af grundværdien, kan gives tilsvarende nedslag i den sidstnævnte vurdering. Det gælder f. eks., hvor jorden omkring en gård bliver udstykket og bygningerne til gården derfor mister deres værdi, eller hvor jorden omkring et gartneri er blevet byggemoden som følge af en bys vækst og drivhuse og andre anlæg på jorden derfor mister deres værdi.

Ligeledes fra loven om grundstigningsskyld er bevaret bestemmelsen om, at der af en- og tofamilieshuse, som bebos af ejeren, ikke, før der finder ejerskifte sted, skal betales grundstigningsafgift for de første 6 000 kr.s stigning under forudsætning af, at grundprisen ikke overstiger 20 kr. pr. m². Overstiger den dette beløb, gælder dog den samme bestemmelse, hvis ejeren godtgør, at grunden ikke egner sig til udstykning. Begrundelsen for denne tilsyneladende favori-

sering af en- og tofamilieshuse har man deri, at det jo udmærket kan tænkes, at et ungt par bygger et hus, som ligger så langt udenfor byen, at grundværdien er meget ringe, og som de derfor får mulighed for at bebo med relativt ringe udgift. Så breder byen sig ud til dette hus, grundværdien omkring det stiger, og det betyder naturligvis større tilfredsstillelse for den pågældende ejer at blive boende dér, end hvis han igen skulle flytte udenfor byen.

Men hvis hans budget nu engang er lagt således, at han ikke kan bære en øget udgift, så finder man det urimeligt, at han af den grund skal være nødt til at opgive den boplads, han er kommet til at holde af, og derfor er bestemmelsen indført. Den giver ham altså en lettelse i den tid, han bebor den pågældende ejendom, men den giver ham ikke nogen mulighed for at kapitalisere fritagelsen for at betale grundværdistigningsafgift, thi ved ejerskifte skal den ny grundstigningsskyld betales, så at han ikke får større mulighed end andre for at tjene på grundværdistigningen. Den samme regel gælder sommerhuse og kolonihaver samt byggegrunde, som bliver udnyttet i løbet af 5 år. Om grænsen skal være de 6 000 kr. eller en anden, om de 5 år skal være 4, 6 eller 7 år, kan man selvfølgelig diskutere.

Jeg skal slutte med nogle mere almindelige bemærkninger. I diskussionen har man ofte hørt fremsat den påstand, at det vel kan være rimeligt at inddrage den samfundsskabte grundværdistigning, men at der ingen mening er i, at man medtager den konjunkturskabte. Hertil er for det første at sige, at det er vanskeligt at holde disse to former for værdistigning ude fra hinanden. Det kriterium, man har i den gældende grundværdistigningslov, giver jeg i hvert fald ikke meget for. Formålet dermed er alene at lade så stor en del som muligt af værdistigningen blive hos ejerne. Det er imidlertid ikke et argument for forsvarligheden af at indføre en konfiskation af den konjunkturskabte værdistigning — det indrømmer jeg gerne. Derimod nævnte den højtærede finansminister det urimelige i, at den, der anbringer sine penge i jord, skal være anderledes og bedre stillet end den, der anbringer dem i banker og sparekasser. Følger kroneværdien, reduceres det ind-